

**Copiii nesupravegheați,
vor face ceea ce nu vă așteptați!**

**Puteți descărca o aplicație gratuită
pentru a vă proteja copiii de efectul nociv
al internetului de la adresa:
www1.k9webprotection.com**

Campanie realizată de revista "Biserica din sufletul copilului" pentru
protejarea copiilor împotriva efectelor negative ale calculatorului și televizorului.

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos
❄️ bucurie și lumină pentru fiecare credincios ❄️

Cuprins

- 2 Sărbătoarea copiilor
- 4 Bucurii și tristeți de Crăciun
- 5 Ninge iar!
- 6 Colind
- 7 Vestitor al Nașterii
• Domnului ... sunt și eu
- 8 ...Sfântul Vasile cel Mare
- 10 Calculatorul e un prieten?
- 12 Dăruirea de sine
- 14 Întrebările lui Cristian
- 15 Sfânta Scriptură despre...
Sfânta Taină a Preoției
- 16 Povestea bradului
- 17 Părintele Iachint de la Putna
- 18 Sfânta Liturghie II
- 20 Prietenul la nevoie se cunoaște!
- 23 Rob sau liber?
- 24 Fereastra
- 25 Lucruri bune, lucruri rele
- 26 Jocuri
- 28 Meditație
- 29 Premiere
- 30 Hârtia aurie de ambalat

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂȘTIREA "SF. IOAN CEL NOU" DE LA SUCEAVA

Fotografii: Valentin Moscaliuc,
Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava
Tipar: AccentPrint Suceava, info@accentprint.ro
Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

Revista apare o dată la trei luni

Sărbătoarea copilăriei

Sărbătoarea Nașterii Domnului este numită în popor Crăciunul; această denumire vine de la cuvântul latin *creatione*, care înseamnă creație, sau de la cuvântul grecesc *kekgrarion* care înseamnă strigare. În ziua sărbătoririi Nașterii Domnului preotul făcea strigare în biserică, anunțând cu voce tare șirul marilor sărbători și a posturilor din cursul anului viitor.

Pentru noi, cei de azi, care știm rânduieile bisericești este importantă pregătirea sufletească pentru a întâmpina cum se cuvine marea sărbătoare a Nașterii Domnului. Amintim în acest sens câteva îndrumări creștinești și unele observații pentru folosul și sporirea noastră duhovnicească. Postul, rugăciunea și faptele de milostenie să fie sporite. Pregătindu-ne cu aceste fapte, să mergem la părintele nostru duhovnic să ne spovedim, mărturisind greșelile sau păcatele cu smerenie, cântă și hotărârea de a nu mai greși, adică de a nu mai repeta greșelile săvârșite. După ce ne-am spovedit și am primit dezlegarea cuvenită, ne împărtășim cu Preasfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos. Numai trecând prin aceste etape, trăim deplina și adevărata bucurie a sărbătorii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Bucuria sărbătorii Nașterii Domnului este sporită de frumoasele colinde românești pe care le cântăm sau le ascultăm, potrivit tradiției și trăirii noastre creștinești, începând cu ziua ajunului și, mai cu seamă, în seara Crăciunului. Până la sfârșitul lunii decembrie, bucuria este trăită atât de copiii care le cântă la ferestrele caselor

creștinilor, cât și de cei care le ascultă, gospodarii pe care-i colindăm.

Din nefericire, în ultima vreme colindele încep să fie cântate cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Este un obicei venit din Apusul Europei, din lumea în care trăirea creștină a slăbit în multe suflete. La aceștia, sărbătoarea Crăciunului culminează la miezul nopții; cei mai mulți petrec sărbătoarea la mesele prea pline cu bucate și mai puțini, chiar foarte puțini creștini, petrec sărbătoarea la slujba de la miezul nopții din biserică; a doua zi dimineată, ziua de Crăciun, adică sărbătoarea Nașterii Domnului este ca și inexistentă pentru ei; pe drumurile sau străzile localităților totul pare pustiu. Nu este nimic din atmosfera duhovnicească a acestei mari sărbători.

Este adevărat că Nașterea Domnului este anunțată la slujba sărbătorii Intrării Maicii Domnului în biserică prin cântarea: „Hristos Se naște, slăviți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L!...”, dar aceasta este o cântare, ca și altele, pregătitoare

pentru a întâmpina după cuviință sărbătoarea Nașterii Domnului.

Prin rânduieile statornice de Sfinții Părinți, biserica noastră strămoșească a știut cum trebuie să ne pregătim duhovnicește pentru sărbătoarea Nașterii Domnului, pentru ca bucuria noastră să fie cât mai mare și cât mai folositoare pentru zidirea noastră sufletească. *Fiecare lucru la vremea sa*, spune proverbul nostru românesc, proverb luat cu formulare foarte apropiată din cuvintele Sfântei Scripturi: „pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer..., vreme este să sădești și vreme este să smulgi ceea ce ai sădit..., vreme este să taci și vreme este să grăiești... Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la vremea lor” (Gal.3-1,2,7,11).

Este bine să păstrăm tradițiile din învățătura și trăirea credinței strămoșești; înnoirea în trăirea creștină și în tot ce este de valoare înseamnă înnoirea noastră sufletească clipă de clipă, înnoire care se săvârșește prin împărtășirea noastră din harul lui Dumnezeu și prin sporirea faptelor bune anevoințelor, a strădaniilor noastre duhovnicești unite cu munca de fiecare zi. Pentru un școlar, aceasta înseamnă a învăța fiecare lecție și a trăi în virtutea cumințeniei: ascultarea de părinți, de profesorii și învățătorii care împărtășesc cu aleasă dăruire și pricepere cunoștințe care îmbogățesc mintea și formează caracterul persoanei umane. Un copil sau un școlar cuminte este prețuit și iubit de o lume întreagă, este un om între oameni, un adevărat OM.

† PIMEN,
Pimen

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Bucurii și tristeți de Crăciun

după Ana-Maria Botnaru

Bucuria că ne este dat să trăim un atât de mare mister: Dumnezeu S-a făcut Om pentru mântuirea lumii întregi...

Tristețea că mulți dintre oameni nu mai înțeleg nimic din Sărbătoarea Nașterii Domnului; unde sunt: Pruncul, ieslea, magii? Au rămas doar Moș Crăciun, bradul împodobit, cadourile, masa îmbelșugată!...

Bucuria că trăim un timp binecuvântat, de lumină și rugăciune...

Tristețea că mulți nu au timp să se roage, nici măcar în zi de sărbătoare. Se grăbesc, trândăvesc...

Bucuria că trăim, cu mic cu mare, o sărbătoare a copilăriei regăsite...

Tristețea că mulți refuză darul dumnezeiesc de a avea un copil. Îi preocupă cariera, banii... Vor „să-și trăiască viața“... Vor să-și păstreze „libertatea“. Sau silueta...

Bucuria că magii au venit să I se închine Mântuitorului nostru Iisus Hristos...

Tristețea că puternicii lumii acesteia Îl ignoră sau I se opun, de parcă lumea ar fi a lor, iar ei ar fi veșnici...

Bucuria că Maica Domnului „păstra toate acestea în inima ei“...

Tristețea că inimile multor oameni nu mai păstrează nimic, nici măcar respectul față de cele sfinte...

Bucuria că îngerii au cântat, lăudându-l pe Domnul...

Tristețea că în zilele noastre mulți nu îi mai învață pe copii *Îngerușul*...

Bucuria că S-a smerit, luând chip de Prunc...

Tristețea că mulți politicieni sau oameni preținși că au știință sunt obsedați de putere înlocuindu-L pe Dumnezeu... Pretind că spun adevărul, dar ei nu știu ce înseamnă Adevărul...

Bucuria că primii chemați să-L slăvească pe Hristos au fost păstorii cei sărmani...

Tristețea că mulți au cultul banului căruia i se închină, disprețuind pe oamenii săraci și credința lor...

Bucuria că magii s-au lăsat conduși de stea la staulul unde era Pruncul divin...

Tristețea că mulți nu se mai lasă conduși la Biserică de lumina Duhului Sfânt...

Bucuria că Iisus ne-a promis: „Cerul și pământul vor trece, cuvintele mele nu vor trece...; Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor...“

Sf. Ev. Matei 28,20

Ninge iar!

„Ninge iar! Orașul, acoperit de zăpadă, e atât de frumos! Dar...mi-au înghețat mâinile, picioarele și nasul mi-e roșu de frig! Ce bine ar fi de-aș avea ghetе cu blană, mănuși groase de lână și fular moale, călduros! Ce bine ar fi de n-aș avea atât de mult de mers pe jos până la școală sau la biserică! Ce bine ar fi să fie cald în casă!”

Aurora era tare necăjită; ea nu avea nici ghetе, nici mănuși, nici fular și nici palton. În casa ei era frig și pe deasupra, la masa de Crăciun nu aveau decât pâine. Ea îi spune mamei că e supărată pe toată lumea și pe Domnul Iisus, pentru că sunt atât de săraci.

Întristată de aceste vorbe, mama a început să-i povestească cum Domnul Iisus a lăsat în cer un palat minunat și a venit pe pământ ca să ne arate dragostea Lui. Dar pe pământ nimeni nu L-a primit într-o casă călduroasă și S-a născut într-o iesle. În iesle era atât de frig încât până și animalele s-au înduișat și au început să sufle căldură. Acolo Pruncul Iisus nu avea pat și a fost culcat în paie. Toată viața a trăit sărac și niciodată nu a avut o casă. Apoi oamenii L-au bătut și L-au răstignit pe Cruce. Dar El nu S-a supărat pe Dumnezeu și a învățat pe toți oamenii că bucuria vine din inimă, nu din lucrurile pe care le avem. El a mai spus că toți cei care-L urmează vor primi ca dar viața veșnică în palatul din cer.

Domnul Iisus a chemat la El pe toți copiii și le-a spus că palatul din cer este pentru ei, numai să fie ascultători și mulțumitori, pentru că supărarea duce numai la rău. Și că în orice situație, oricât de săraci am fi, putem din puținul nostru să ajutăm pe alții.

Aurora a fost foarte emoționată și, plângând, a ieșit afară. În inimă îi răsunau cuvintele spuse de mama ei. S-a hotărât să fie mulțumitoare și să nu se mai supere, ca să poată ajunge și ea în palatul minunat pregătit în cer.

Când lacrimile i s-au oprit, a văzut în zăpadă un pui de sticlete aproape înghețat. L-a luat în palmele-i calde, l-a mângâiat, gândind cu duioșie: "pot să ajut și eu pe cineva în Ajunul Crăciunului!"

Colind

Din mii de falnice regine
Ce stăpâneau peste pământ
A fost aleasă o Fecioară
Să întrupeze Duhul Sfânt.

Sfioasă, blândă și cuminte,
O biată fată din popor
A zămislit, necunoscută,
Pe marele Mântuitor.

Și-n ieslea umedului Staul
Pe-un braț de paie S-a născut
Acel ce-avea puteri să frângă
Păcatul greu de la-nceput.

Lăsând de-o parte împărații
Cei plini de oști și slujitori
Întreaga Domnului mărire
S-a coborât peste păstori.

El, Mesia Izbăvitorul,
Trimisul Tatălui din Cer
S-a ridicat sub ocrotirea
Și-n casa unui biet dulgher.

Căci harul pururi se revarsă
Pe cel sărac, cinstit și bun...
...Fiți gata să primiți pe Domnul
În ziua Sfântului Crăciun !

Vasile Voiculescu

Vestitor al Nașterii Domnului ... sunt și eu

Crăciunul? O seară dedicată Celor ce ne iubesc acolo sus!
Cred că aceasta este frumusețea sărbătorilor: armonie, pace,
bucurie ... suntem ceea ce îi place lui Dumnezeu, pentru o
seară. Starea aceasta trebuie s-o păstrăm mai mult timp!

Mardare Ana Maria, clasa a VII-a A

De Crăciun mergem pe la casele oamenilor și vestim
Nașterea Domnului Iisus Hristos prin colinde frumoase.
Oamenii ne dau bani, dar nu asta e important, ci bucuria care
ne întâmpină dincolo de ușile ce ni se deschid.

Tărnovan Diana, clasa a VII-a C

Toți creștinii se adună la biserici și în mănăstirile din
apropiere pentru a lăuda și a cânta Nașterea Domnului.

Talpan Firmilian, clasa a VII-a A

Fie cald, fie frig ne adunăm în grupuri mai mari sau mai mici
și răsună satul de colindele noastre

Pașcanu Andrei, clasa a VI-a A

Nașterea Domnului este un prilej de a face fapte bune prin
care devenim noi înșine mai buni.

Buzec Mihaela, clasa a VI-a C

De Crăciun bucuria sculpează chipurile triste ale copiilor
săraci în chipurile unor îngeri care primesc din partea
creștinilor „iubire” în diferite forme.

Marcu Ana Maria, clasa a VI-a C

De Crăciun îmi place să primesc daruri dar și mai mult să
dăruiesc, știind că aduc zămbetul pe fața unui copil necăjit.

Rusu Răzvan, clasa a VI-a C

Elevii Școlii cu clasele I-VIII Nr. 1, Gura Humorului, îndrumați de prof. Maria Șincari

Sfântul

Vasile
cel Mare

1630 de ani cu Sfântul Vasile cel Mare

Sfântul Vasile cel Mare s-a născut în anul 330, într-o familie foarte credincioasă. Pe mama sa o chema Emilia, iar pe tatăl său Vasile. A făcut parte dintr-o familie cu 10 copii, dintre care 3 vor deveni episcopi: Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Grigorie de Nyssa și Sfântul Petru de Sevasta. Cinci dintre ei vor deveni monahi: cei 3 episcopi, Macrina cea Tânără și Naocratios; iar 6 vor deveni sfinți: cei 3 episcopi pe care i-am amintit, Macrina cea Tânără, Macrina cea Bătrână (bunica Sfântului Vasile) și Emilia (mama Sfântului Vasile).

Vasile primește de mic învățătura creștină în casa părintească, apoi studiază la Cezareea Capadociei și Atena unde a avut profesori vestiți.

Iubitor de carte și de trăire duhovnicească, încheagă o prietenie vestită cu Sfântul Grigorie de Nazianz. Viața lor studențească e un model pentru tinerii din totdeauna. Cunoșteau doar două drumuri: al școlii și al Bisericii.

A profesat câțva timp retorica, dar a fost câștigat pentru misiunea bisericească de sora sa, Macrina. A renunțat la plăcerile lumești și a intrat în monahism. A făcut o

primă împărțire a averii sale la săraci. A călătorit pentru cunoașterea monahismului prin pustiiurile din Siria, Palestina, Egipt și Mesopotamia, apoi s-a întors hotărât să pună piatra de temelie primei mănăstiri de călugări după criteriul obștei. Aici el a scris *Regulile vieții monahale* (Regulile mari și mici) și a pus bazele *Filocaliei* împreună cu Sfântul Grigorie.

În curând, a fost chemat de episcopul Eusebiu și sfințit preot în anul 364, spre a i se încredința pastorația episcopiei. În 368, cu prilejul unei mari foamete, Sfântul Vasile a organizat admirabil asistența socială. În 370, a fost ales episcop-mitropolit al Cezareei.

În interiorul eparhiei, Sfântul Vasile s-a impus printr-o uriașă activitate dogmatică, pastorală și socială. Pentru a-i ajuta atât pe săraci cât și pe cei bolnavi, a înființat instituții de asistență socială: azile, cantine, case pentru reabilitarea fetelor decăzute moral, spitale (și de leproși), școli tehnice. Toate aceste așezăminte erau cunoscute sub numele de *Vasiliade*. A luptat pentru alinarea

suferințelor celor mulți, dojenindu-i pe bogați. Sfântul Vasile avea grijă de sărmani, de cei bolnavi sufletește și de suferinzi. Îi vizita deseori și îi învăța înțelesul suferinței. S-a purtat cu răbdare și bunătate și față de cei răătăciți din calea adevărului, rugându-se cu lacrimi pentru întoarcerea lor.

Alături de operele sale filantropice, Sfântul a scris opere dogmatice, ascetice, omilii și cuvântări, canoane, o Liturghie care îi poartă numele, precum și un tratat pentru tineri. Ecoul faptelor sale i-a dat apelativul de "cel Mare".

Sfântul Vasile a păstorit Biserica mai bine de 8 ani, închinându-și viața și activitatea în slujba lui Dumnezeu și a semenilor săi.

A adormit întru Domnul în Cezareea la 1 ianuarie 379, rostind cuvintele „Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu”.

O parte din moaștele sale sunt așezate în biserica Mănăstirii Sfinții Trei Ierarhi din Iași.

Bianca Șmalbelgher

Cl. a VII - a, Șc. Gen. nr. 4, Suceava

Dragi copii, vă invităm la un nou

CONCURS

Anul 2009 este anul dedicat Sfântului Vasile cel Mare. Trimiteți fragmente care v-au plăcut din vasta operă a Sfântului Vasile cel Mare sau alte texte despre viața sa.

Primii 100 de copii care ne vor scrie vor primi o icoană cu Sfântul Vasile, iar cei care îi poartă numele vor primi și o carte cu viața Sfântului.

Calculatorul e un prieten?

E ora 5 după-amiaza. Ușa camerei lui George se deschide și se face văzut chipul blând al bunicii. „E timpul să te trezești, George! Mâine va fi o nouă zi de școală și trebuie să fii pregătit!” „Da, bunico, chiar acum încep să lucrez.” Și, încă din pat, apasă butonul calculatorului. Imediat ce ecranul se aprinde, încep să curgă o mulțime de mesaje. Colegii lui sunt deja pe net și îl așteaptă. Toți îl întreabă de ce nu este și el acolo. Cum să fie, e obosit! A stat târziu noaptea trecută ca să termine ce avea de făcut. Fiindcă toată după-amiaza s-a amuzat împreună cu ei pe messenger și, între timp, a jucat câteva jocuri în rețea cu vecinii. Nici nu și-a dat seama când a trecut timpul și s-a făcut noaptea târziu. Așa că temele și ce mai era de făcut pentru școală cu greu și-au mai găsit loc în programul lui. Și asta cu prețul oboselii care l-a urmărit a doua zi la școală. Era cât pe ce să adoarmă când au primit lucru individual la ore.

E mult de când treceau ușor și plăcut orele la școală. Și tot mult este de când nu a mai ieșit cu prietenii la un fotbal. De ce să mai iasă când poate juca fotbal pe calculator? Și, în felul acesta, nici părinții nu se mai supără fiindcă pierde timpul. Cât de mult a trecut? George ne poate spune exact: de când și-a descoperit noul prieten calculatorul. Și acesta a devenit un prieten atât de bun încât nu se mai vede lucrând sau petrecându-și timpul liber fără el.

Am putea să îl întrebăm pe George cât de bun poate fi un prieten care te face să fii obosit, încărcat, uneori nemulțumit de tine și de rezultatele pe care le obții. Pentru a vedea lămurit cât și când ne este prieten calculatorul am căutat împreună cu George răspunsuri la două întrebări:

De ce nu este calculatorul un adevărat prieten?

Uneori copiez materiale direct de pe internet fără a le prelucra.

Alteori, căutând materialele necesare, mă rătăcesc și, ajungând la alte lucruri care mi se par interesante, uit să mai revin la teme. Așa că ele rămân nefăcute. La sfârșit, cu toate că sunt obosit, nu am făcut de fapt nimic. Nu sunt cu nimic mai bun decât colegul care nu-și face deloc temele.

Cum poate deveni calculatorul un adevărat prieten?

Să elaborăm personal temele și să fim cinstiți precizând cui aparțin materialele folosite.

Să cugetăm întotdeauna la căile pe care ne poartă internetul. Ele sunt ziditoare doar atunci când ne folosesc cu adevărat. Altfel, lucrarea noastră este în zadar sau chiar ne strică sufletul.

De ce nu este calculatorul un adevărat prieten?

Chiar dacă petrec ore în șir discutând cu prietenii, la sfârșit constat că nu am spus sau aflat lucruri cu adevărat importante.

Uneori mă întreb dacă ceea ce îmi spun prietenii de pe net chiar este adevărat. De fapt mă întreb dacă unii dintre ei îmi sunt cu adevărat prieteni. Oare m-ar ajuta ei la nevoie?

Cum poate deveni calculatorul un adevărat prieten?

Să ne amintim că fiecare minut pe care îl petrecem este o parte din timpul pe care Dumnezeu ni l-a dăruit pentru a ne mântui. De aceea e bine să nu-l risipim în discuții care nu au legătură cu sporirea noastră sufletească.

Așa cum mântuirea se obține prin fapte bune, tot prin fapte se leagă și adevăratele prietenii. De aceea e bine să păstrăm prietenii reali.

Fiindcă sâmbăta seara e timpul perfect pentru jocuri până noaptea târziu, duminică dimineața, când bunica mă roagă să o însoțesc la biserică, îmi dau seama că sunt prea obosit și uneori chiar mi se face somn în timpul slujbei.

Dumnezeu ne-a trimis în această lume să lucrăm la propria noastră mântuire. Calculatorul ne poate fura și timpul și râvna dăruite în acest scop. De aceea e bine să punem măsură timpului petrecut la calculator astfel încât să îndreptăm energia sufletească spre lucrarea ei firească.

E ora 4 după-amiaza. Ușa camerei lui George se deschide. „Da, bunico, mai am doar o temă de făcut. Mă grăbesc să ajung în parc. Organizăm o manifestare ecologică. Și apoi mergem la fotbal.” Chipul bunicii se luminează într-un zâmbet.

Psihopedagog Maria Schipor, Suceava

Dăruirea de sine

Nu este deloc ușor să îi înveți pe copii să împartă cu generozitate jucăriile atunci când se joacă împreună. Când unul ia o jucărie, o vrea și celălalt. Dacă încercăm să îi convingem să se joace pe rând, problema este cine o ia primul.

Este greu să îl înveți pe un copil să fie el primul care renunță în favoarea celui alt, și să nu o facă din slăbiciune, nici din teama de a nu-l supăra pe celălalt, de a nu-i pierde prietenia, și nici pentru a câștiga el însuși o altă favoare, ci pur și simplu... din iubire.

Dăruirea trebuie să fie un act liber. La aceasta trebuie să îi ajutăm să ajungă: la un elan generos, dezinteresat și liber, pornit din sufletelele lor. Și, foarte important, să fim conștienți că cea mai bună cale de a-i învăța să dăruiască este propriul nostru exemplu.

Pentru a învăța să dăruiesti trebuie mai întâi să înveți să primești. Să fii recunoscător pentru ceea ce îți dăruiesc ceilalți, în primul rând lui Dumnezeu, să știi să spui cu bucurie „mulțumesc”. Să găsim acele ocazii în care să îi învățăm pe copii recunoștința, manifestându-ne-o în primul rând noi: față de cei care ne ajută, față de

cei care ne dăruiesc un cadou, dar mai ales față de copii. Să le mulțumim din inimă atunci când ne ajută la bucătărie sau la făcut ordine în casă, să insistăm asupra bucuriei pe care o produc cu desenele pe care le fac cadou nouă sau bunicilor.

Cuvântul „mulțumesc” nu trebuie să vină dintr-o simplă politețe. Atunci când copilul spune „mulțumesc!” nu pentru că a fost împins de la spate, își dezvoltă o delicatețe a inimii care îl ajută să fie atent la cei din jur și în alte feluri. Să ne facem un obicei să găsim împreună cu ei motive de bucurie, de recunoștință de-a lungul unei zile întregi... Iar în momentul rugăciunii de seară să ne aducem aminte împreună de toate bucuriile zilei, și să îi mulțumim lui Dumnezeu.

Fiecare act de dăruire este o renunțare la sine. Renunțare la propria plăcere de a mânca singur un măr pentru a-l împărți cu prietenul. Renunțare la o parte din timpul destinat distracției, pentru a-ți ajuta sora sau tatăl. Să ne gândim aici la tentația de a-i satisface mereu unui copil dorințele, imediat ce și le exprimă.

Sau la frustrarea pe care o simțim dacă nu o putem face. Pentru că ni se rupe inima, să vedem că își dorește o jucărie și nu o poate avea. Și totuși... faptul de a le refuza anumite lucruri nu trebuie să vină doar din rațiuni financiare; el poate avea și o valoare educativă.

Îi învățăm puțin câte puțin răbdarea atunci când le cerem să aștepte să terminăm de spălat vasele înainte de a le da un pahar cu apă, să termine toată mâncarea din farfurie înainte de a primi desertul. Îi învățăm puțin câte puțin renunțarea de sine la propriile plăceri și dorințe, atunci când nu adoptăm obiceiul de a le lua mereu o ciocolată sau o bomboană. Nu vreau să spun să nu facem niciodată concesii, dar să nu ne temem să îi lăsăm uneori să aștepte obiectul dorit și vor prețui mai mult ceea ce primesc.

Pentru ca dăruirea de sine să fie făcută în mod liber, copiii trebuie să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor. Altfel vor aștepta mereu sugestii din partea noastră, aprobarea noastră înainte de a face ceva.

Îndeplinirea inițiativelor lor personale presupune din partea noastră acceptarea eventualelor greșeli. Să îi lăsăm să își pună în valoare talentele lor culinare sau

meșteșugărești, indiferent cum va arăta mai apoi bucătăria, camera sau magazia. Elanul lor ne va permite mai apoi să îi învățăm să își pună aceste talente în slujba celorlalți.

O altă sugestie poate fi dăruirea către cei mai puțin favorizați ca noi, a unor obiecte personale: o jucărie, o haină, alese dintre cele în stare bună, desigur - să nu profităm de ocazie doar pentru a ne debarasa de obiecte vechi sau care nu ne mai trebuie. Sunt gesturi uneori exigente, dar care îi ajută pe copii să prețuiască mai mult tot ceea ce au.

Atunci când copiii sunt mai mari, putem alege locul în care să dăm cu toții o mână de ajutor: la o cantină a săracilor, la un orfelinat, la un azil de bătrâni, într-o asociație pentru copii cu deficiențe fizice sau psihice. Ori pur și simplu la un bunic obosit, o mătușă care locuiește singură, un vecin bolnav... Pregătirea unei mese, o simplă vizită, petrecerea timpului alături de aceste persoane, sunt experiențe inedite pe care copiii noștri nu le vor uita prea curând. În formarea personalității morale, ele valorează mult mai mult decât o excursie la munte sau petrecerea timpului într-un parc de distracții.

Radu și Oana Capan

Întrebările lui Cristian

Duminica trecută, Cristian a fost cu mama sa la slujba de sfințire a unei biserici. Acolo a avut bucuria să vadă cum a fost sfințit un nou preot - slujitor al altarului. De atunci abia a așteptat să se întâlnească cu părintele lui duhovnic și să îl întrebe despre preoți. Îi face plăcere să vorbească cu părintele, și părintele este totdeauna răbdător cu el.

- Părinte duhovnic, am fost duminică la mănăstire și am văzut cum un arhiereu a hirotonit un preot. Și am văzut cum a primit veșmintele preoțești în timpul Sfintei Liturghii. De ce preoții se îmbracă atât de frumos și cu așa multe haine la slujbă?

- Cristian, să știi că aceste haine, pe care le poartă preotul, au rolul de a aduce aminte de Jertfa lui Iisus Hristos.

- Dar sunt așa frumoase!....

- Da, sunt frumoase pentru că răstignirea Lui pe Cruce este izvor al binecuvântării și al darurilor. Dar să știi că epitrahilul este simbol al crucii purtate pe umeri de Mântuitorul Hristos. Felonul ne aduce aminte de haina roșie cu care l-au îmbrăcat soldații romani pe Mântuitor. Mânecutele sunt sfoara cu care a fost legat, iar brâul este prosopul cu care a șters picioarele ucenicilor la Cina cea de Taină.

- Adică.... preotul este ca și Hristos?

- Cristian, preotul este trimisul, slujitorul lui Hristos. El este urmaș al ucenicilor și a primit harul lui Dumnezeu, pentru a avea putere să ajute pe oameni.

- Și cum se primește acest har?

- Mântuitorul l-a dăruit întâi apostolilor, când a spus: „Luați Duh Sfânt!”. Iar apostolii, după Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt, l-au dăruit ucenicilor lor, prin punerea mâinilor, și așa, din neam în neam a ajuns până la noi, pentru că darurile au fost promise tuturor oamenilor.

- Și cum sunt aceste daruri ale lui Dumnezeu? Cum adică sunt cadouri? Sunt ca și cele aduse de Moș Crăciun?

- Nu, Cristian, sunt mult mai importante. Darurile ce coboară prin rugăciunea preotului sunt cadouri folositoare pentru drumul nostru către Dumnezeu. Viața noastră este un drum, o permanentă pregătire pentru întâlnirea noastră cu Dumnezeu. Darurile sunt Sfintele Taine.

- Adică sunt secrete?

- Denumirea aceasta de „Sfinte Taine” are rolul de a arăta că atât de mari sunt aceste daruri încât noi nu le putem înțelege deplin cu mintea noastră omenească. Ele se petrec în biserică și tu ai participat la multe dintre aceste Sfinte Taine.

- Da?!.....

- Da. Botezul este prima, urmează Mirungerea, Împărtășania, Spovedania, Sfântul Maslu, Căsătoria și Preoția.

- Acestea sunt darurile?....

- Da, și ele ne sunt necesare pe drumul nostru către Dumnezeu.

- Păi... dacă n-ar fi preoții, nu am avea nici una din ele!...

- De asta Dumnezeu a rânduit ca să fie preoți, și de asta misiunea preoților este atât de importantă.

- Mulțumesc mult, părinte duhovnic!

- D u m n e z e u s ă t e binecuvânteze, Cristian!

Preot Gabriel Herea, Pătrăuți

Sfânta Scriptură despre... Sfânta Taină a Preoției

Să aflăm ce spuneau despre Taina Preoției cei doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament corect textele versetelor și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 15 martie 2009, vor primi câte o surpriză!

Epistola I către Timotei

$$(2 \times 2 + 2) \times 2 - 2 \times 2 \times 2 =$$

$$5 \times (5 - 5 : 5) - 5 \times 5 : 5 - 1 =$$

Faptele Apostolilor

$$4 : 4 \times 4 + 4 \times 4 - 6 =$$

$$(3 \times 3 - 3 : 3) \times 3 - 3 : 3 =$$

POVESTEA BRADULUI

Într-o grădină frumoasă creștea un brad cu o înfățișare deosebită. Stăpânul grădinii îl îndrăgea mai mult decât orice alt copac. An după an, bradul creștea și se făcea tot mai puternic și mai frumos.

Într-o zi, Stăpânul grădinii se apropie de copacul său cel drag și îi spuse:

- Bradul Meu drag, am trebuință de tine.

Minunatul copac simți că venise clipa pentru care fusese creat și -I zise, cu multă bucurie:

- Stăpâne, gata sunt. Fă din mine ce vrei.

- Dar... va trebui să te tai pentru a putea face ce trebuie cu tine.

Copacul se înspăimântă:

- Să mă tai, Doamne?! Pe mine, cel mai frumos copac din grădina Ta? Nu, te rog, nu! Folosește-mă spre bucuria Ta, Doamne, însă, Te rog, nu mă tăia.

- Bradul Meu drag, dacă nu te tai, nu te pot folosi.

Peste grădină se așternu tăcerea. Până și vântul încetă să mai bată. Bradul își plecă încetișor coroana și murmură:

- Doamne, dacă nu mă poți folosi fără a mă tăia, retează-mă.

- Bradul Meu drag, continuă

Stăpânul, nu doar că trebuie să te tai, dar trebuie să-ți retez crengile. Trebuie să-ți despic tulpina în două și să-ți scot afară inima. Dacă nu fac asta, nu te pot folosi.

Bradul se plecă, înduișat, până la pământ:

- Doamne, taie-mi tulpina și crengile și... scoate-mi și inima.

Astfel, Stăpânul grădinii tăie bradul, îi retează crengile, îi despică tulpina în două și îi scoase inima. Apoi îl duse într-un grajd sărăcăcios unde a făcut din el o iese pentru Mielul lumii.

Pe când copacul era falnic, bradul trăia doar pentru sine și își admira propria frumusețe. Retezat, rănit, desfigurat, se preschimbăse într-o iese pe care Domnul o folosea pentru a face Împărăția Sa roditoare...

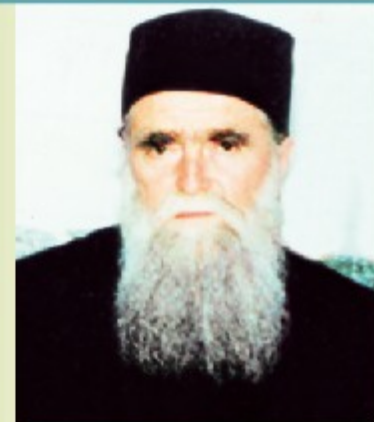
După Bruno Ferrero

**Ceea ce noi numim
sacrificiu sau jertfă,
Dumnezeu numește
„am trebuință de tine”.**

Părintele Iachint de la Putna

Sfaturi duhovnicești

Sunt multe și mari roadele ascultării creștine. Nu vedem urmările neascultării? Când a lipsit ascultarea din cer, îngerii s-au prefăcut în diavoli. Când lipsește ascultarea din familie, copiii devin răi și părinții plâng fără mângâiere. Când lipsește ascultarea din Biserică, creștinii se dezbină, se rup de dreapta credință și se duc la secte. Când lipsește ascultarea din societate, locul ei îl ia haosul și dezordinea.

Citiți, citiți cărți sfinte, căci cine citește cărți sfinte ajunge să-și sfințească sufletul!

Când suntem la răscruce este bine să nu ne grăbim, ci să ne oprim, să gândim, să ne rugăm și să cerem ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Domnului, al sfântului înger păzitor, al sfinților și să cerem sfatul părintelui duhovnic.

Să nu neglijați rugăciunea de dimineață, de seară, înainte și după masă frecventarea bisericii, milostenia, rugăciunile de mulțumire pentru cele mari, dar și pentru cele mici. Nu neglijați rugăciunile către Maica Domnului, mijlocitoarea noastră, nădejdea noastră în toate încercările.

A iubi pe aproapele nu înseamnă numai a mângâia cu cuvântul, ci înseamnă a intra în casa săracului, a atâta foc în vatra celui înfrigorat, a picura nădejde în inima celui suferind, a-l întoarce în așternutul său, a-l duce cu mâinile noastre la spital, la preot, la spovedanie.

Liturghia credincioșilor (II)

Cum participăm la Jertfa euharistică?

Cel mai important moment al Liturghiei ortodoxe este aducerea Sfintei Jertfe euharistice. Sosirea acestui moment este semnalată de preotul slujitor prin cuvintele: „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte: Sfânta Jertfă în pace să o aducem!”, adică să ne cutremurăm și să vărsăm lacrimi ca și cum am vedea pe Dumnezeu-Omul pătimind pentru noi, pentru ca în pace și fără nici o tulburare de gânduri pământești, să-I aducem Lui jertfa sufletului nostru pentru a ne învrednici să vedem și dumnezeiasca Lui Înviere.

Răspunsul credincioșilor: „Mila păcii, jertfa laudei” înseamnă mărturisirea acestora că ei aduc în acest moment pentru Sfânta Jertfă: mila față de aproapele și pacea cu el, care sunt forme ale iubirii, precum și jertfă de laudă sub forma imnelor pe care le vor intona spre slava lui

Dumnezeu. Pentru aceste jertfe spirituale pe care le aduc credincioșii, preotul îi binecuvintează cu cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți”, împărtășindu-i astfel de darurile Sfintei Treimi.

Prin cuvintele: „Și cu duhul tău” credincioșii se roagă la rândul lor pentru preot ca și el împreună cu ei să fie părtaș acestor daruri.

Rostind cuvintele „Sus să avem inimile”, preotul îndeamnă credincioșii ca în acest ceas sfânt gândurile să fie îndreptate spre Dumnezeu, iar nu spre lucruri pământești. „Avem către Domnul” asigură credincioșii, adică s-au ridicat cu gândul și cu inima spre tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru mântuirea noastră.

Preotul dinaintea Altarului cu fața spre icoana Mântuitorului, îndeamnă: „Să mulțumim, această

Domnului”, iar credincioșii răspund, cântând: „Cu vrednicie și cu dreptate este a ne închina...”. Prin acest dialog, preotul îi angajează pe credincioși într-o unitate sufletească cu sine pentru rugăciunea Sfintei Jertfe. Astfel, această rugăciune nu este numai a preotului, ci și a credincioșilor.

Ce este rugăciunea Sfintei Euharistii?

În timp ce credincioșii cântă imnul, preotul rostește în taină rugăciunea Sfintei Euharistii, care este o formă de laudă și mulțumire pe care noi toți o aducem lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut El în scopul mântuirii noastre.

La sfârșitul rugăciunii, amintind de Cina cea de Taină, preotul rostește cu voce tare cuvintele prin care Mântuitorul a instituit Taina Euharistiei: „Luați, mâncați, Acesta este Trupul Meu... Beți dintru acesta toți, Acesta este Sângele Meu...”

Preotul ridică apoi de pe Sfânta Masă discul și potirul și, privind la cer, zice: „Ale Tale, dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate”, adică darurile aduse lui Dumnezeu sunt din darurile pe care El ni le-a dat nouă.

Ce este Epicleza?

În timp ce credincioșii îngenunchează și cântă: „Pe Tine Te laudăm, pe Tine Te binecuvântăm...” preotul rostește de trei ori rugăciunea numită epicleză, invocând pogorârea Sfântului Duh asupra cinstitelor

daruri. Astfel se atinge momentul culminant când, în urma acestor rugăciuni, Duhul Sfânt se pogoară peste darurile de pâine și vin și le transformă în Trupul și Sângele lui Hristos, care este Sfânta Împărășanie.

Apoi preotul se adresează lui Dumnezeu cu mijlociri pentru a-i face pe credincioși părtași binefacerilor Sfintei Jertfe, adică să primească în schimbul acestor Daruri Sfințite harul dumnezeiesc, iertarea păcatelor, moștenirea Împărăției cerurilor, iar cei vii să fie învredniciți a se împărtăși fără de osândă.

După cântarea adresată Maicii Domnului, numită Axion, un alt moment important îl reprezintă rostirea sau cântarea în comun a rugăciunii domnești „Tatăl nostru”.

Urmează împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos a credincioșilor care s-au pregătit pentru aceasta, cu post și spovedanie.

Cum se încheie Liturghia credincioșilor?

Încheierea Sfintei Liturghii se face cu un ceremonial special numit apolis, care reprezintă un mănunchi de rugăciuni. Urmează binecuvântarea finală rostită de preotul slujitor.

După ce primesc anaforă și sunt miruiți cu untdelemn sfințit, credincioșii se îndreaptă spre casele lor întăriți sufletește și trupește ducând în casele lor binecuvântarea lui Dumnezeu de la Sfânta Liturghie.

un preot slujitor

Prietenul la nevoie se cunoaste!

Vacanța s-a terminat. Cei doi buni prieteni, Mihai și Bogdan, din clasa a VIII-a, se întâlnesc din nou și se bucură nespus.

Bogdan, știam că ești mereu bine dispus. Ce te-a întristat? Ai un necaz sau poate ai o reținere față de mine?

Nu, n-am nimic. Ți se pare...

Mihai..., l-am zărit pe Bogdan fumând pe ascuns. Ai grijă...!

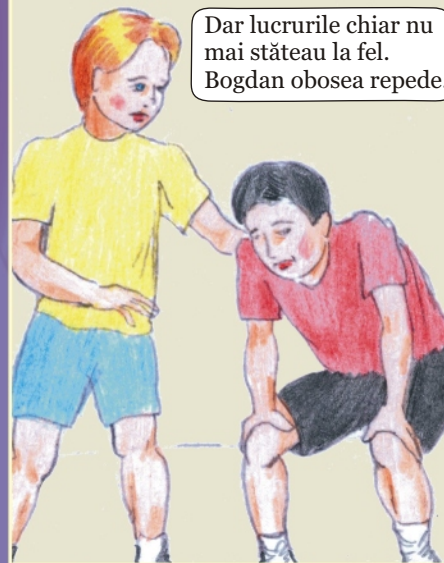

Bogdan, tatăl meu mi-a spus că te-a văzut fumând... Eu nu pot să cred așa ceva. E adevărat?!

Tatălui tău i s-a părut. Mă cunoști, doar... Acest lucru nu este posibil.

Dar lucrurile chiar nu mai stăteau la fel. Bogdan obosea repede.

Iar rezultatele la învățătură erau tot mai slabe, primind dese muștrări din partea profesorilor.

Într-o zi, lucrurile ieșiră la iveală. În graba lui, din neatenție, lui Bogdan i-a căzut pachetul de țigări din buzunar.

Bogdan, ăsta e al tău? Ți-a căzut ieri din buzunar. Cred că nu mi-ai spus adevărul...

Ei, și ce-ți pasă ție? E treaba mea! Nu te mai amesteca atâta în viața mea!!

Mihai rămase mirat și ridică pachetul. Nu putea crede că a fost mințit de cel mai bun coleg și totodată prieten. Dar îl compătimea și îi părea rău pentru rățacirea lui Bogdan.

S-a schimbat atât de mult... Doamne, ajută-l pe Bogdan, te rog.

Nu a trecut multă vreme și Mihai a surprins, fără să vrea, o discuție între Bogdan și un coleg din clasele mai mari.

Nu mi-ai plătit, crezi că glumești cu mine? Dacă-ți plac țigările, trebuie să le plătești. Și pe mine, că nu fac comisioane gratis.

Nu am... dar îți voi da, te asigur!

Mihai se hotără să intervină:

Orice-ți datorează Bogdan, îți plătesc eu, dar de acum înainte, să știi că nu trebuie să-i mai aduci țigări, pentru că el nu mai fumează.

Nu mi-am dat seama că se va ajunge aici, credeam că voi fi mai interesant, dar iată, mi-am făcut rău și acum va trebui să plătești tu pentru mine.

Nu-ți fă griji, eu mă bucur că Dumnezeu ne-a adus din nou împreună.

Să știi că El te-a salvat. Hai să ne cerem iertare și să-I mulțumim pentru că a reînviat prietenia noastră.

Cei doi prieteni au postit și au mers împreună la părintele duhovnic să se spovedească. Și nu s-au mai îndepărtat de voia lui Dumnezeu, rămânând prieteni nedespărțiți.

Grăfică și text: Gheorghe Strugaru, Suceava

rob sau liber ?

Dumnezeu ne-a creat din iubire după chipul Său cu menirea de a ajunge la asemănarea cu El. Pentru aceasta El ne-a înzestrat cu nenumărate și diferite daruri pe care să le folosim și să le înmulțim spre folosul nostru și al semenilor. Cei mai mulți dintre oameni primesc **darul sănătății**, cu care pot face multe fapte bune spre mântuire. De aceea, distrugerea prin comportament greșit sau prin neglijență este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Fumatul este inclus în păcatul sinuciderii.

Obiceiul de a fuma este unul din comportamentele cele mai periculoase și mai distructive pe termen lung, pentru sănătatea oamenilor.

În lume peste un milion de oameni mor anual din cauza bolilor provocate de fumat: cancer la plămâni, trahee și bronhii, laringe, cavitatea bucală, esofag, cancer la rinichi, cancer la pancreas, cancer la stomac, emfizem, ateroscleroză, cardiopatie ischemică. Țigările conțin între 8 și 20 mg de nicotină, o substanță care creează dependență, fapt pentru care este inclusă în categoria drogurilor de abuz.

Fumatul duce la îmbătrânirea prematură a pielii, la apariția ridurilor, la îngălbenirea dinților, la scăderea imunității, afectează performanțele și rezistența fizică, duce la declinul inteligenței.

În asemenea condiții este trist să vezi că atâția oameni fumează! Mulți privesc fumatul ca o modă cu care trebuie să ții pasul. Dar dacă o astfel de modă te urâțește, te îmbolnăvește și până la urmă te ucide, se merită să o adopți? Cine te poate obliga să o primești?

Mulți încep acest obicei având convingerea că dacă vor intra în rândul fumătorilor vor fi mai apreciați, mai interesați, vor fi primiți în diferite grupuri, își vor face noi prieteni. Aceasta este o iluzie pe toate planurile. Poate te împrietenești cu oameni care au un astfel de obicei, dar aceasta este o prietenie adevărată? Prietenul adevărat nu-ți va cere niciodată un preț de sănătate sau viața însăși pentru prietenia lui. Un prieten care nu este el însuși liber, la ce lucruri grozave și importante te poate ajuta? Pentru că fumatul ca orice patimă îți răpește libertatea, te face rob al acestui obicei.

Dacă ai lăsat patima să intre în tine, ea își cere drepturile din ce în ce mai mult, din ce în ce mai des și atunci nu mai faci ce vrei tu. Ți-a creat o dependență psihologică în primul rând și acum te face să crezi că nu vei mai putea fi liniștit, relaxat, bine dispus și eficient dacă nu-i dai drepturile. Îți mănâncă sănătatea, frumusețea, banii.

Chiar ești dispus să primești și să hrănești un astfel de străin în ființa ta? Sau, dacă l-ai primit din neștiință sau din oricare alte motive, chiar ești dispus să-l lași să te conducă și să te distrugă?

Prof. Irina Buta,

Școala cu clasele I-VIII, nr. 4, Suceava

În țările civilizate se respectă legislația pentru protecția nefumătorilor.

Concurs

Prin ce metode sau mijloace îi puteți convinge pe fumători să renunțe la țigări? Povestiți încercările voastre de a-i vindeca pe cei bolnavi de patima fumatului.

Fereastra

Era înainte de Crăciun și mama s-a hotărât să facă curățenie generală, mai ales că nu se mutaseră de mult în cartier. Mărioara s-a oferit s-o ajute și ea pe mama la treabă, că doar crescuse acum și era mare.

Când a ieșit la geam să scuture fața de masă, Mărioara a zărit pe fereastră o doamnă în vârstă care își întindea în balcon rufele abia spălate.

- Mamă, privește... Ce haine murdare întinde vecina noastră în balcon! Până și eu știu să spăl mai bine decât ea! Poate ar trebui să merg s-o învăț cum se face! Sau poate să-i spun ce detergent să folosească...

Mama a privit la doamna în vârstă care își întindea rufele, a privit apoi la fiica ei și n-a spus nici un cuvânt.

Și așa, în zilele următoare fiica repeta observațiile, în timp ce vecina își întindea rufele la soare.

După câteva zile, fiica a rămas surprinsă văzând că vecina sa întindea pe sârmă cearșafuri mult mai curate, așa că i-a spus mamei sale:

- Privește, a învățat să spele rufe, cu toate că n-am avut timp să trec pe la ea să-i spun cum se face!

Mama s-a uitat zâmbind la ea și i-a răspuns:

- Nu, astăzi am reușit să vin ceva mai devreme de la serviciu și am spălat geamurile casei noastre! Vezi, în viață se întâmplă de multe ori la fel... Totul depinde de cât de curată este fereastra sufletului nostru, cea prin care observăm faptele celorlalți. Înainte de a critica, ar fi bine să ne uităm la noi înșine și să ne curățăm sufletul pentru a putea vedea clar ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Atunci am reuși în sfârșit să vedem și curățenia sufletească a celorlalți, chiar dacă ei nu sunt niciodată perfecti...

Fie că „afară” este ploaie, vânt sau soare, să ne străduim în fiecare zi, atât cât ne stă în puteri, să ne păstrăm curată fereastra sufletului. Și fără îndoială... dacă se murdărește să o spălăm în Taina Spovedaniei.

Lucruri bune, lucruri rele

Un bătrân tăietor de lemne trăia la granița cu o altă țară. Într-o zi, calul său preferat, o frumoasă iapă albă, sări gardul și trecuse granița.

Prietenii au venit să-l consoleze:

- Ne pare rău de calul tău... ce veste rea.

- De unde știți că e rea? S-ar putea să fie o veste bună, le răspunse el.

După o săptămână, în timp ce omul privea pe fereastră, a văzut că iapa sa se întoarce alături de un armăsar maro. Prietenii erau entuziasmați de astă dată:

- Ce cal frumos, ce veste bună!

Răspunsul i-a șocat:

- De unde știți că e bună, s-ar putea să fie o veste rea.

A doua zi, singurul copil pe care-l avea, a încălecat frumosul armăsar. Acesta l-a aruncat jos, a căzut rău și și-a rupt piciorul. Din nou a fost vizitat de prietenii săi. Plini de compasiune i-au spus:

- Ne pare tare rău, ce veste rea.

- De unde știți că e o veste rea? S-ar putea să fie o veste bună.

La o lună după acest eveniment a izbucnit războiul dintre cele două țări. Au fost înrolați toți tinerii, iar în război toți tinerii din zonă au murit, în afară de băiatul tăietorului de lemne care nu mersese la război din cauza piciorului rupt.

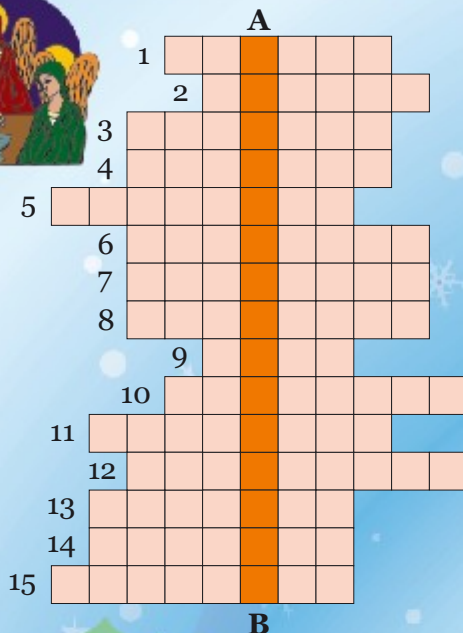
- Vedeți, le-a zis omul. Lucrurile pe care voi le-ați considerat bune au fost, de fapt, rele, iar lucrurile care păruseră rele au fost bune.

Să nu ne pripim niciodată în a da verdicte. Să nu desconsiderăm încercările din viața noastră. Să nu ne plângem de necazuri, și mai ales, să nu-L învinovățim pe Dumnezeu. Dacă vom rămâne credincioși, vom putea privi înapoi cu recunoștință: „toate lucrurile ce lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu...”

6 IANUARIE

- 1 Sfânta Scriptură
- 2 Râul unde a fost botezat Domnul Iisus Hristos
- 3 Teofanie
- 4 Speranță
- 5 Apă sfințită
- 6 Reprezentarea Duhului Sfânt
- 7 Cartea celor 151 de psalmi ai lui David
- 8 Convingere despre existența lui Dumnezeu
- 9 Prooroc care L-a botezat pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos
- 10 Ziua Domnului
- 11 Sărbători mari în timpul anului
- 12 Slujba la care ne împărtășim
- 13 Carte de rugăciuni pentru ceasurile zilei
- 14 Însușiri morale
- 15 Lăcașul unde ne-am botezat.

Schioara răătăcită

Ajutați fetița să ajungă la poalele muntelui!

Aranjați 10 brăduți în 5 rânduri, câte 4 pe fiecare rând.

Roadele Duhului Sfânt

Descoperiți pe verticală și orizontală roadale Duhului Sfânt. Un indiciu îl găsiți în Epistola către Galateni 5: 22-23.

Cei care vor trimite pe adresa revistei roadale Duhului Sfânt vor primi o surpriză.

F	G	C	R	B	I	S	B	E	F	A
A	H	R	A	U	N	E	R	D	U	I
C	A	E	T	C	R	S	Z	R	T	N
E	L	D	U	U	E	N	U	A	G	F
R	I	I	F	R	P	A	N	G	I	R
E	F	N	E	I	A	T	A	O	S	A
A	I	T	P	A	C	E	A	S	R	N
D	G	A	I	C	U	R	A	T	I	A
E	O	R	A	B	D	A	R	E	A	R
B	L	A	N	D	E	T	E	A	M	E
I	U	E	G	A	I	A	U	G	T	A
N	I	T	M	E	D	U	J	U	M	T
E	V	B	U	N	A	T	A	T	E	A

Creioane bucluce

Mutați cât mai puține creioane ca să obțineți 3 pătrate.

Ridicați 4 creioane astfel încât să rămână 3 pătrate.

Steaua sus răsare

Colindătorii au pornit cu steaua. Gospodarii ascultă cu emoție și cu covrigii pregătiți. Găsiți cel puțin 11 diferențe între cele 2 desene.

Mărul bun

Două mere roșii stăteau cuminiți în cămară. Așteptau să fie mâncate de copii cuminiți.

Unul dintre ele a început să vorbească:

- Uite ce măr mare și frumos sunt eu, se lăuda el. Sunt și foarte gustos. Cu siguranță voi fi ales eu primul de către băiețelul gazdei noastre.

Celălalt măr nu spunea nimic. Ce putea spune în fața mărului atât de îngâmfat?!

- Hmm! Ce știi tu, eu sunt mai mare decât tine și mai voinic. Uite, dacă ai curaj te-aș invita la o întrecere. Să vedem care e mai puternic dintre noi.

- Eu nu m-aș întrece. Ce rost ar avea? Amândouă părem sănătoase...

- Deci nu ai curajul să te întreci cu mine. Te temi, nu-i așa?!

- Dacă insiști, ne vom întrece...

Și luându-se la întrecere, cel smerit, deveni puternic, pentru că nu era ros de viermele invidiei, l-a învins pe cel lăudăros și plin de mândrie.

Și de aici înțelegem cuvântul Scripturii: **"Dumnezeu celui smerit îi dă har (putere), iar omului mândru, îi stă împotriva".**

(I Petru 5,5)

Meditație la sfârșitul zilei

Ziua e aproape sfârșită, poate cineva spune o vorbă bună despre tine?

Ai salutat cu căldură pe cei pe care i-ai întâlnit?

Este cineva mai fericit pentru că te-a întâmpinat astăzi?

Acum la înserare, poți spune cu inima ușoară că ai ajutat măcar un frate din cei pe care i-ai întâlnit astăzi?

Își aduce aminte cineva că i-ai vorbit astăzi?

Ai sfătuit pe cineva spre bine?

Ai fost egoist astăzi?

Ai ajutat în vreun fel pe aproapele?

Ai lăsat în urmă gânduri bune sau supărare?

Ai cerut ajutor lui Dumnezeu în momente dificile?

Ai mulțumit lui Dumnezeu pentru o bună rezolvare?

Ți-ai pierdut ziua fără rost sau ai făcut ceva folositor?

Acum înainte de a închide ochii pentru odihnă crezi că Dumnezeu va spune: „Pentru ceea ce ai făcut astăzi meriți ziua de mâine”?

CONCURS DE POEZII, ESEURI Postul - libertate sau constrângere

Premiul I
Denisa Dăscălescu
Suceava

Premiul II
Cosmin Zaharia
Dolhești Mari

Premiul III
Iustina Târziu
Horodniceni

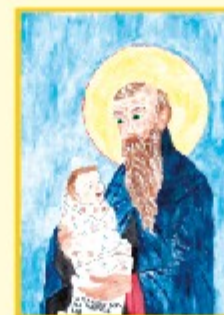
Mențiuni: Mihaela Cojocariu, Dolhești Mari;
Maria Ciocîrlan, Dolhești Mici; Diana Capră, Cîndești, jud. Neamț;

CONCURS DE ICOANE Sfinți - ocrotitori ai copiilor

Clasele I-IV

Premiul I
Marta Alexandrescu
Pleșești

Premiul II
Andrei Gogu
Baia

Premiul III
Andreea Luța
Horodnic de Sus

Mențiuni: Teodora Burlică, Siret; Emanuela Rusu, Ipotești;
Dan Mateescu, Câmpulung Moldovenesc; Diana Danileț, Ipotești

Clasele V-VIII

Premiul I
Mădălina Scripcaru
Boroaia

Premiul II
Mihaela Mărânduca
Fălticeni

Premiul III
Flaviu Timofte
Fălticeni

Mențiuni: Ștefan Chetroi, Boroaia; Adrian Luța, Horodnic de Sus
Delia Bahnovei, Mănăstioara (Siret); Raluca Paviliuc, Văratec

Hârtia aurie de împachetat

Povestea spune că în urmă cu un număr de ani un om și-a pedepsit fetița în vârstă de 5 ani pentru că a risipit o hârtie aurie de împachetat foarte scumpă. Omul stătea rău cu banii și deveni și mai supărat când a văzut că fetița a folosit hârtia respectivă ca să decoreze o cutie și să o pună sub bradul de Crăciun. Cu toate acestea, fetița a adus tatălui ei un cadou în dimineața următoare spunând:

- Acesta este pentru tine, taticule. Tatăl a fost rușinat de reacția lui furioasă din ziua precedentă, dar supărarea lui se arăta din nou când a văzut că, de fapt, cutia era goală. El i-a spus pe un ton răspicat:

- Nu știai, domnișoară, că atunci când dai un cadou cuiva, trebuie să pui ceva în el?

Fetița s-a uitat în sus spre tatăl său, cu lacrimi în ochi, și a zis:

- Taticule, cutia nu este goală. Am suflat în ea atâtea săruturi până când s-a umplut.

Tatăl a rămas uimit. S-a pus în genunchi și îmbrățișând fetița a rugat-o să-l ierte pentru supărarea lui fără rost.

La scurt timp după aceasta, micuța fetiță a murit într-un accident și se spune că tatăl ei a ținut acea cutie aurie alături de patul său tot restul vieții sale. Și de câte ori a fost descurajat sau a avut de trecut peste situații dificile, deschidea cutia și lua un sărut imaginar și își amintea de dragostea care a pus-o fetița acolo.

Dumnezeu nu se uită la fapte, ci la dragostea cu care au fost făcute.
Sfântul Vasile cel Mare

Concurs

**Voi ce ați pregătit
pentru
părinții voștri?**

Cele mai frumoase răspunsuri vor fi premiate.

CONCURS DE POEZII, ESEURI

Tema concursului:

"Rugăciunea - hrana sufletului"

cele mai frumoase eseuri
sau poezii despre rugăciune
vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria
"Sfântul Voievod Ștefan cel Mare".

CONCURS DE ICOANE

Tema concursului:

"Sfântul Vasile cel Mare"

Cele mai reprezentative lucrări cu Sfântul Vasile cel Mare
vor fi premiate cu icoane oferite de
Mănăstirea "Sf. Ioan cel Nou" Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.

Materialele vor fi trimise până la 1 Martie 2009 prin poștă sau e-mail
la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Îndemnăm profesorii de religie să discute cu elevii conținutul revistei
și să-i încurajeze să participe la concursurile propuse.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri,
articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul
următor al revistei.

Mănăstirea "Sfântul Ioan cel Nou" Suceava
Str. I. V. Viteazul, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com, tel 0749 071680

Revista este publicată on-line la:
www.arhiepiscopiasucevei.ro/editura.html
micutiicrestini.esens.ro

